

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑτησία φρ. χρ. το.—

Ἑξαμηνίος 4,50

Ἑξαμηνίος 5,50

Τριμηνίος 2,50

Τριμηνίος 3,—

Α συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσώτερ. λ. 10. Ἑξώτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 10

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Θὰ ἤθελα νὰ συμφωνήσω μαζί σας, κύριε Σπίλετ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐσχημάτισα πεποιοθῆναι!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ναύτης μπῆκε στὰ Καμίνια. Ζωηρὴ φωτιὰ ἐσπινθήριζε στὸ τζάκι. Ὁ Χάρμπερτ τῆς εἶχε ρίξει πρὸ ἐλίου ἀφθονή τροφὴ καὶ φλόγες τῆς εἶχαν θεριέψη.

Ὁ Πέγκροφ ἐβάλλθηκε ἀμέσως νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δεῖπνο. Τὰ λιανόπουλα ἐρυλάχθηκαν γι' αὐρισ' ἐμαδῆθηκαν ὅμως δύο τέτρες, ἐπεράσθηκαν σὲ μιὰ σούβλα καὶ ἐστήθηκαν γιὰ νὰ ψηθοῦν.

Στὴς ἐπτὰ, ὁ Νάβ δὲν εἶχε γυρίσῃ ἀκόμη. Ἡ ἀπουσία τοῦ μαύρου, τέτοια ὥρα, ἀνησυχοῦσε τὸν Πέγκροφ. Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα, στὴν ἀγνωστὴ ἐκείνη γῆ; μήπως, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἔκαμε κανένα κακὸ στὸν ἑαυτὸ του; Ὁ Χάρμπερτ ὅμως, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπουσία, ἐβγαζε ὅλως-διόλου διαφορετικὰ συμπεράσματα. Κατὰ τὴν ἰδέα του, γιὰ νὰ γῆ τόσο ὁ Νάβ, θὰ τοῦ παρουσιάσθηκε κάτι τι καινούργιο, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ παρατείνῃ τὴν ἐρευνά του. Κι' αὐτὸ τὸ «καινούργιο» δὲν μπορούσε νὰ ᾔταν παρὰ ὑπὲρ τοῦ Κύρου Σμίθ. Δὲν θὰ ἐγύριζεν τώρα ὁ Νάβ, ἂν μιὰ κάποια ἐλπίς δὲν τὸν τραβοῦσε;

Δὲν μπορεῖ νὰ εἶχε βρῇ κανένα ἴχνο, καμμιὰ πατημασιά, κανένα συντρίμμι τοῦ

ἀεροστάτου, ποῦ νὰ τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο του; Δὲν μπορεῖ νὰ εἶχε ὁδηγηθῇ ἀπὸ τὰ βέβαια σημάδια καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἴσως νὰ εὕρισκετο κοντὰ εἰς τὸν κύριό του;..

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς καὶ αὐτὰ εἶπε. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἄρτισαν νὰ μιλήσῃ. Μόνον ὁ ρεπόρτερ ἔκαμε νεῦμα ἐπιδοκιμαστικό. Γιὰ τὸν Πέγκροφ ὅμως, τὸ μόνο πιθανὸ ἦταν, ὅτι ὁ Νάβ εἶχε προχωρήσῃ περισσότερο ἀπὸ χθές,

ψάχνων στ' ἀκρογιάλι, καὶ δὲν ἐπρόφθασε ἀκόμη νὰ γυρίσῃ.

Ὁ Χάρμπερτ ἐπέμενε καί, σὰ νὰ εἶχε κάποιο προαίσθημα ποῦ δὲν τὸν ἄρτιζε νὰ ἡσυχάσῃ, ἐπρότεινε πολλὰς φορές νὰ πᾶνε νὰ βροῦν τὸν Νάβ. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ τοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι θάταν κόπος χαμένος, γιὰτὶ νύκτα, μὲ τὸ σκοτάδι καὶ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο καιρὸ, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τοῦ μαύρου, καὶ καλλίτερα θάκαναν νὰ περιμένουν. Ἄν ὁ Νάβ δὲν ἐγύριζε ὡς αὐριο, τότε μάστιχα, θὰ πήγαιναν νὰ ψάξουν.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἐσυμφώνησε μὲ τὸν ναύτη καὶ ὁ Χάρμπερτ ἀναγκάσθηκε νὰ παραιτήσῃ τὸ σχέδιό του. Ἀλλὰ δύο μεγάλα δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ὁ ρεπόρτερ, συγκινημένος, ἐρίλησε τὸ καλὸ παιδί.

Ἐντωμεταξὺ, ἡ θύελλα εἶχε ξεσπάσῃ. Ὁ νοτιοανατολικὸς ἄνεμος ἔδερνε τὴν ἀκτὴ μὲ μανία. Ἡ θάλασσα ἐμούγγριζε στοὺς βράχους, καὶ ἡ βροχὴ, ποῦ ὁ ἄερας τὴν ἔκανε σὰ σκόνη, μὲ τὸν ἄμμο, ἐσηκώνετο σὰν ὑγρὴ οὐλέχλη. Στὴν ἀτμόσφαιρα ὑπῆρχε τόση ὑδάτινη σκόνη ὅση καὶ μεταλλική. Ἀνάμεσα εἰς τὸ στόμιό τοῦ ποταμοῦ καὶ στὸν γρανίτινὸ τοῖχο, μεγάλα ρεύματα στριγογύριζαν καὶ τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος, ποῦ ἐδιώχοντο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωση, δὲν εὕρισκαν ἄλλη διέξοδο, παρὰ στὴν κοίτη, ὅπου τὸ νερὸ ἀνηφόριζε μὲ δύναμι ἀκατανίκητη. Ὁ καπνὸς τοῦ τζακιοῦ, σπρωχνόμενος κάθε τόσο καὶ γυρίζων μέσα, ἐγέμιζε τοὺς διαδρό-

«Στὸ σύνθημα αὐτό, τὰ γαυγίσματα ἀποκρίθηκα...» (Σελ. 78, στ. γ').

μούς και τούς έκαμνε άκατοίχητους. Γι' αυτό, άμα ψήθηκαν τὰ πουλιά, ο Πέγκροφ έσδυσε τή φωτιά, αφίνων μόνον λίγη χόβολη.

Στής όκτώ, ο Νάβ δέν είχε γυρίση ακόμη. Τώρα όμως μπορούσαν νά υποθέσουν, ότι θά τόν έμπόδιζε ο καιρός και ότι θά είχε τρυπώση σέ καμμιά σπηλιά, ως πού νά περάση ή θύελλα ή τουλάχιστον ως πού νά ξεμερώση.

Τό κυνήγι ήταν τό μόνο φαγητό του δείπνου των. Έφαγαν μ' ευχαρίστησι τό κρέας εκείνο, πού ήταν εξαίρετο. Ο Πέγκροφ μάλιστα και ο Χάρμπερτ, πού ο δρόμος τούς είχε άνοιξη τήν όρεξι, τό καταβρόχθισαν. Έπειτα, καθένας τραθήχθηκε στήν άκρη, όπου είχε περάση και τήν προηγούμενη νύκτα, κι' ο Χάρμπερτ δέν άργησε νάποκοιμηθῇ κοντά στό ναύτη, πού είχε ξαπλώσει δίπλα στό τζάκι.

Έξω, όσο προχωρούσε ή νύκτα, τόσο εθερίευσε ή θύελλα. Ήταν άνεμοστρόβιλος, όμοιος μ' εκείνον πού είχε παρασύρη τούς αϊχμαλώτους από τή Ρισμόνδη ως τό νησί του Είρηνηκού. Εύτυχως, τό συσώρευμα των βράχων πού αποτελούσε τὰ Καμίνια, ήταν γερό. Μόνο οί πελώριοι εκείνοι όγκοι, όσοι δέν εστέκοντο καλά ίσοροπημένοι, έτρεμαν τώρα από τή βάσι τους. Ο Πέγκροφ, πού εστήριζε τό χέρι του στον τοίχο, αίσθανετο μ' ανατριχίλα αυτό τό κούνημα. Έσυλλογίζετο όμως, με τό δίκιο του, ότι δέν υπήρχε τόσος φόβος νά γκρεμισθῇ ή προσωρινή εκείνη κατοικία. Οπωςδήποτε άκουε μ' άνησυχία τούς φοβερούς κρότους των πετρών, πού ξεκολλούσαν από τήν κορυφή του γρανίτη κ' έπεφταν στήν άκρογιαλιά. Μερικές μάλιστα κυλούσαν στό επάνω μέρος των Καμινιών, όπου έσπαζαν ος χίλια κομμάτια, όταν έπεφταν με όρμη, κατακάθεται. Δύο φορές ο ναύτης σηλώθηκε και συρόμενος, έφθασε ως τό τέλος του διαδρόμου, (*) διά νά ιδῇ άπ' τό άνοιγμα έξω. Αλλά τὰ βλήματα αυτά, όχι και τόσο μεγάλη, δέν αποτελούσαν κανένα κίνδυνο κι' ο ναύτης έγύριζε ήσυχος στή θέσι του, δίπλα στό τζάκι.

Μ' όλους εκείνους τούς κρότους, ο Χάρμπερτ έκοιμάτο βαθειά. Έπιτέλους ο ύπνος ένίκησε και τόν Πέγκροφ. Μόνον ο Γεδεών Σπίλεττ έμενε άγρυπνος από άνησυχία. Μετανοούσε πολύ πού δέν είχε συνοδεύσει τόν Νάβ. Είδαμε, ότι αυτός δέν είχε χάση κάθε έλπίδα. Είχε τό ίδιο προαίσθημα με τόν Χάρμπερτ κι' ο νοῦς του ήταν όλο στον Νάβ. Γιατί ο μαῦρος νά μὴν έπιστρέψῃ; Γύριζε και ξαναγύριζε στον άμμο, πού του έχρησίμευε γιά στρώμα, χωρίς νά πολυπροσέχη στήν πάλη εκείνη των στοιχείων. Κάπου - κάπου: τὰ μάτια

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 70.

του, βαρύνει άπό τήν κούρασι, εκλείνουν μιά στιγμή, αλλά κάποιος γοργός στοχασμός τάνοιγε πάλι άμέσως...

Έτσι ή νύκτα προχωρούσε. Στής δυό μετά τὰ μεσάνυχτα, ο Πέγκροφ, πού έκοιμάτο εκείνη τήν ώρα, εκουνήθηκε δυνατά.

— Τί είναι; έρώναξε, έξυπνών και συνερχόμενος με τήν συνειθισμένη των θαλασσινών γρηγοράδα.

Ο ρεπόρτερ ήταν σκυμμένος από πάνω του και του έλεγε:

— Άκου, Πέγκροφ, άκου!

Ο ναύτης έπρόσεξε, αλλά δέν άκουσε τίποτε άλλο από τούς κρότους τής τρικυμίας.

— Είναι ο άέρας, είπε.

— Όχι, άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ, άκροαζόμενος πάλι. Μου φάνηκε σαν νάκουσα...

— Τί;

— Γαυγίσματα σκύλου!

— Σκύλου; έρώναξε ο Πέγκροφ, και πετάχθηκε άμέσως.

— Ναι... γαυγίσματα...

— Αδύνατο!.. Έπειτα, με τέτοιο κακό πού γίνεται έξω...

— Μά νά, άκου!

Ο Πέγκροφ άκροάσθηκε με περισσότερη προσοχή και πραγματικώς ένόμισε, μιά στιγμή πού δέν φεσούσε άέρας, ότι άκούει από μακριά σαν γαυγίσματα.

— Ε;... έκαμεν ο ρεπόρτερ, σφίγγων τό χέρι του ναύτη.

— Ναι, ναι... έψιθύρισε αυτός.

— Ο Τόπ!.. είναι ο Τόπ! έρώναξε τότε ο Χάρμπερτ, πού είχε ξυπνήσει.

Και ώρμησαν κ' οί τρεις στήν έξοδο των Καμινιών.

Έκοιπάσαν φανερά ως νά βγοῦν, γιατί ο άνεμος τούς έσπρωχνε μέσα. Έπιτέλους τό κατάφεραν. Αλλά δέν μπορούσαν νά σταθούν όρθιοι, παρά στήριζόμενοι στους βράχους. Έκύταξαν. Τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Θάλασσα, ούρανός, γῆ, όλα έραίνοντο μαῦρα τό ίδιο.

Έμειναν έτσι λίγες στιγμές, δερνόμενοι άπό τόν άνεμο, μουσκειόμενοι άπό τή βροχή, τυφλώνόμενοι από τούς άμμους. Αλλά 'ς έντ' διαλείμμα ήσυχίας, ξανάκουσαν πάλι τὰ γαυγίσματα κ' έκατάλαβαν ότι ήρχοντο από πολύ, πολύ μακριά.

Ήταν βεβαιότατα ο Τόπ! Μόνος του όμως ή συντροφευμένος;.. Τό πιθανώτερο μόνος του. Γιατί άν ήταν μαζί κι' ο Νάβ, ο Νάβ θά έσπευδε νά φθάση στα Καμίνια.

Δέν μπορούσαν εκεί έξω νά μιλοῦν: ο άνεμος δέν τούς άφινε νάκούγωνται. Ο ναύτης έσφίξε τό χέρι του ρεπόρτερ, μ' ένα τρόπο πού έσήμαινε «Σταθῆτε!» και ξαναμπῆκε στα Καμίνια.

Σε λίγες στιγμές ξαναγύρισε μ' ένα δερμάτι κλαδιά αναμμένο. «Ένα - ένα

τά έρριχνε στό σκοτάδι σαν ρουκέττες και συγχρόνως έθγαζε σφυρίγματα δυνατά.

Στό σύνθημα αυτό, πού θά έλεγε κανείς ότι τό περίμενον, τὰ γαυγίσματα άποκρίθηκαν από πύ κοντά, και σε λίγο ένας σκύλος χύθηκε μέσα στό διάδρομο. Ο Πέγκροφ, ο Χάρμπερτ, κι' ο Γεδεών Σπίλεττ έτρεξαν κατόπι του.

Ο ναύτης έρριξε λίγα κούτσουρα επάνω στα κάρβουνα του τζακιού και μιά ζωηρή φλόγα έρώτισε τήν κατοικία.

— Ο Τόπ είναι! έρώναξε ο Χάρμπερτ.

Ήταν πραγματικώς ο Τόπ, ο θαυμασίος άγγλονορμαδικός σκύλος του Κύρου Σμίθ, με τάνούραστα πόδια και τή λεπτοτάτη έσφρησι.

Αλλά ήταν μόνος του! Ούτε ο κύριός του, ούτε ο Νάβ τόν συνώδευσαν!

Πώς όμως τό ένστικτό του τόν ώδηγήσε στα Καμίνια, πού δέν τὰ ήξευρε; μάλιστα με τέτοιο σκοτάδι και με τέτοια θύελλα; Αυτό ήταν άνεξήγητο. Αλλά ακόμη πύ άνεξήγητο ήταν, ότι ο Τόπ δέν έραίνετο ούτε κουρασμένος, ούτε καν λερωμένος από λάσπες ή άμμους!

Ο Χάρμπερτ τόν είχε τραθήξει κοντά του και του έσφίγγε τό κεφάλι με τὰ χέρια του. Ο σκύλος εστέκετο νά τόν χαϊδεύουν κ' έτρίβε τόν λαιμό του στα χέρια των παιδιών.

— Άφού θρέθηκε ο σκύλος, θά βρεθῇ και ο κύριός του! είπε ο ρεπόρτερ.

— Ο Θεός κι' ο λόγος σας! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Πάμε! Ο Τόπ θά μᾶς οδηγήσει!

Ο Πέγκροφ δέν έφερε αντίρρησι. Έννοούσε κι' αυτός, ότι ο έρχομός του Τόπ ήταν καλό σημάδι και δέν είχε πύ τήν πεποίθησι ότι ο μηχανικός έχάθη γιά πάντα.

— Έμπρός! είπε.

Ξανασκέπατε προσεκτικά τὰ κάρβουνα του τζακιού κ' έβαλε μερικά ξύλα στή στάκτη, γιά νά βροῦν φωτιά στό γυρισμό. Έπειτα έπῆρε μαζί του ό,τι είχε μείν' όπ' τό δείπνο και, ακολουθούμενος από τόν Χάρμπερτ και τόν Σπίλεττ, βγήκε έξω. Ο σκύλος προχωρούσε μπροστά κι' άφινε μικρά γαυγίσματα, σά νά τούς προσκαλούσε νά τόν ακολουθήσουν.

Εκείνη τήν ώρα, ή θύελλα είχε τή μεγαλύτερη ένταση. Τό φεγγάρι, μικρό ακόμη, δέν έχυνε τό ελάχιστο φως μέσ' από τὰ πυκνά σύννεφα. Νάκολουθήσουν ένα ίσιο δρόμο, ήταν δύσκολο. Τό καλύτερο πού είχαν νά κάμουν, ήταν νά φεθούν στό ένστικτο του Τόπ. Κι' αυτό έκαμαν. Ο ρεπόρτερ κι' ο Χάρμπερτ έπῆγαιναν πίσω από τόν σκύλο κι' ο ναύτης πίσω άπ' όλους.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ένας έπίλογος: — Άπό τήν κατ' αυτές εκδοθείσαν διάλεξιν του κ. Χ. Αννίνου περί των ποιητών Παπαρηγοπούλου και Βασιλειάδου, άποσπώμεν τόν χαριτωμένον αυτόν έπίλογον:

«...Και ύποπτεύω, ότι ύπέστην άκουσίως τό πάθημα ενός άδεξίου άγιογράφου, τό όποϊον θά διηγηθῶ με τήν άδειάν σας, ως τελικόν επιδόρπιον τής παρούσης όμιλίας. Κάποιος Χριστιανός άνέθεσεν εις τόν τεχνίτην αυτόν νά του ζωγραφίσῃ τόν άγιον Γεώργιον, του έδωτε δέ και τήν κατάλληλον σανίδα διά τό εικόνισμα. Ο ζωγράφος όμως, αντί νάρχισῃ τήν έντέλεσιν από τό άνω μέρος, ήρχισεν από τό κάτω. Έξωγράφισε τόν δράκοντα, έπειτα τὰ πόδια του ήππου, έπειτα τό σώμα του και τέλος τόν αναβάτην. Αλλ' όταν έφθασεν εις τόν λαιμόν του Αγίου, δέν υπήρχε πλέον χώρος. Έν τούτοις παρούσαςεν αυτό τό κατασκευάσμα εις τόν παραγγείλαντα. Ούτος, βλέπων τόν Άγιον άέφραλον, ήρώτησε με άπορίαν πώς λείπει τό κεφάλι. Και ο ζωγράφος άρελίστατα: — Δέν μ' έφθασε τό σανίδι!

«Κυρία και κύριοι, εξαίτουμένος τήν συγγνώμην σας, σᾶς ύπόσχομαι, ότι άν μου άνατεθῇ άλλοτε παρομοία έντολή, θάρχω τήν εικόνα από τό κεφάλι. Έάν δέν πράξω τεῦτο και τότε, σημαίνει ότι θά έχω χάσῃ τό κεφάλι... τό δικό μου».

Τὰ φυνέκια: — Είς τό βιβλίον του «Αρματωλοί και Κλέτες», ο ίστορικός κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου διηγείται τό έξῆς ανέκδοτον.

Κατά τήν Έπανάστασιν, εις κάποιον νοικοκύρην πόλεως, έντελώς άμάθητον από όπλα, έδωσαν ένα τουφέκι με δώδεκα φυτέκια. Σε άάμποτη ώρα, παρουσιάσθη καταϊδρωμένος εις τόν άρχηγόν του και του έδωτε δύο φυτέκια πίσω, λέγοντάς του:

— Πάρτα, καπετάνιο μου, αυτά μου περίσσεψαν, δέν χωρεῖ άλλα τό τουφέκι μου!

Τὰ άλλα δέκα τὰ είχε βάλῃ όλα μέσα στήν κάννη του τουφεκιού του, τό ένα μετά τό άλλο, πολύ κοπιώντας διά τεῦτο!..

Και άλλο: — Έκ του αυτού βιβλίου. Είς άλλον νοικοκύρην έδωσαν μιά γεμάτι κουμπούρα νά τήν ρίξῃ. Έτένωσε τότε εκείνος τό χέρι του κ' έμεινεν άκίνητος.

— Έμπρός, του φωνάζουν, δός τή φωτιά!..

Κ' εκείνος άπαντᾷ άπορών:

— Μά δέν πέφτει ατῆ τής.

Καινούργια γέλια ο μικρός Πιερρότος.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Αγαπητοί μου, ΓΥΡΙΖΑ στό σπίτι άφηρημένος, αλλά και χωρίς νά συλλογίζωμαι τίποτα. Ήταν τό βράδυ τής περασμένης Κυριακής, πρίν νάνάψουν τὰ φανάρια, — πού μου φαίνεται όμως ότι δέν θά τ'ανάβαν καθόλου, πρώτο γιατί άργότερα θά βγαίνο τ'ο φεγγάρι και δεύτερο γιατί τώρα δέν υπάρχει άφθονο γκάζι. Αυτός είναι κι' ο λόγος πού έγύριζα στό σπίτι νωρίς, άφηρημένος και χωρίς νά συλλογίζωμαι τίποτα... Όταν έξαφνα, στή στροφή του δρόμου, βρέθηκα πρόσωπο προς πρόσωπο μ' ένα μικρό Πιερρότο. Φάντασμα νάβλεπα, δέν θά σάστιζα περισσότερο... Θά μου πῆτε: Άποκρηές δέν είναι; τί παράξενο νάπανθήση κανείς στό δρόμο ένα Πιερρότο, μιά Κολομπίνα ή ένα Άρλεκίνο; Ναι, αλλά σᾶς είπα ότι εκείνη τήν ώρα δέν συλλογίζομουν τίποτα! άρα ούτε ότι ήσαν Άποκρηές. Κι' ως νά τό θυμηθῶ και νά συνέλθω από τήν πρώτη έκπληξί μου, έπέρασαν κάμποσες στιγμές. Σ' αυτό τό άναμεταξύ, ο μικρός Πιερρότος με είχε πλησιάσει και τότε είχα δεύτερη έκπληξί: είδα ότι δέν φορούσε μάσκα! Μά πώς γίνεται ματκαράς χωρίς μάσκα; Ή είναι κανείς, ή δέν είναι. Αλλά ο Πιερρότος πού είχα μπροστά μου, και ήταν, και δέν ήταν! Κάτι τι λοιπόν σαν άμύβιο, τέρας τής Μυθολογίας, ζωτικό, φάντασμα...

Τρίτη έκπληξίς, αυτή όμως εύχαριστη: Τό πρωτοπάχι, πού έλαμπε γελαστό άνάμεσα στό μυτερό καπέλλο και στή πλατεία τραχηλιά του Πιερρότου, μου ήταν γνωστό: Άνήκε 'ς ένα καλό κ' έξυπνο παιδί από τή γειτονιά μας. Γι' αυτό μ' έπλησίασε, στάθηκε άντικρύ μου και με καλησπέρισε.

— Α, έκαμα' έσύ είσαι, Άντρέα; Πού νά σε γνωρίσω... χωρίς μάσκα! Ο μικρός Πιερρότος έβαλε τὰ γέλια.

— Τί λέτε! έρώναξε. Ίσα-Ίσα πού άν φορούσα μάσκα, δέν θά με γνωρίζατε.

— Δέν έχεις δικιο. Οί ματκαράδες γνωρίζονται εύκολώτερα όταν φορούν μάσκα. Αλλ' ως τάρίσωμε αυτό τό ζήτημα, πού είναι κάπως πολύπλοκο... Και δέν μου λές' τί τήν έκανες τή μάσκα σου;

Καινούργια γέλια ο μικρός Πιερρότος. — Άστείεύεσθε; φώναξε. Και τί

θέλατε νά τήν κάνω; Τήν άφισα στό σπίτι και... θά τή φορέσω τώρα πού θά πάω.

— Όχι δά! Έτσι: τό συνηθίζεις έσύ;.. Πέρσου όμως πού σε ξαναείδα μ' αυτά τὰ ματκαράτικα, θυμούμαι και λά, ότι φορούσες και μιά άστεία, άσπρη και κόκκινη μάσκα.

— Αυτή! ή περσινή μου, πού τήν άφισα στό σπίτι. Μ' αλήθεια, δέν ξέρετε, ότι στό δρόμο, δέν επιτρέπεται έστος νά φανῇ κανείς ματκαράς με μάσκα;

— Μπα! και γιατί;

— Έτσι θέλει ή κυρία Άντάντ! άποκρίθηκε γελώντας ο μικρός Πιερρότος.

— Η Άντάντ; Και πώς αυτό;

— Είρω κ' έγώ; Όπως άπαγορεύει τό άσπρο ψωμί και τό ζωηρό φως, — δέν βλέπετε πού δέν άναψαν ακόμη ούτε ένα φανάρι; — έτσι και τής μάσκες.

— Όλα δηλαδή εξ' αιτίας του άποκλεισμού...

— Φυσικά. Γενική άνωμαλία και σκοτάδι. Κ' ή Αστυνομία, γιά νά μη συμβοῦν τίποτα παρατράγωδα, άπηγόρευσε νά βγαίνουν ματκαρεμένοι.

— Έκαμε πολύ καλά. Ωστε θάχωμε Άπόκρηες χωρίς μάσκες...

— Έννοείται.

— Άνοστες λιγάκι, ε;

— Καθόλου! ή μάσκα δέν κάνει τήν Άποκρηά, όπως και τό ράσο δέν κάνει τόν παπᾶ. Έπειτα λείπουν τὰ σαχλά άστεία, τὰ χονδρά πειράγματα...

— Ωστε έσύ διασκεδάσεις...

— Γιατί όχι! Πῆγα σέ τρία σπίτια σήμερα κ' έπέκρατα λαμπρά, Παίξαμε, χορέψαμε, τραγουδήσαμε... Διασκεδάζουμε, βλέπετε, και χωρίς μάσκες όπως και με μάσκες. Χορταίνουμε και με μαῦρο ψωμί, όπως και με άσπρο. Βλέπουμε και με τό φεγγάρι, όπως και με τὰ ήλεκτρικά. Άμα θέλῃ κανείς νά ζήσῃ...

— Αυτό λέγεται άντοχή, ε;

— Βεβαιότατα! Δέν θά πεθάνουμε μεῖς, έπειδή τό θέλουν αυτοί. Τρώμε, πίνουμε, εργαζόμασθε, γλεντάμε, κάνουμε και άποκρηές. Η Έλλάς προώριται νά ζήσῃ και θά ζήσῃ!

Μ' αυτό ο μικρός Πιερρότος με καληνύκτισε κ' έξεκίνητε χαρούμενος, πεταχτός, εύτυχισμένος, τραγουδών στό σκοτάδι του δρόμου τόν «Αητό».

Έβλεπα τή λευκή του σιλουέττα νάπομακρύνεται γοργά, αλλά δέν μου φαινόταν πύ σαν φάντασμα. Άπεναντίας, ήταν κάτι τι τόσο ζωντανό, άκριατό, δυνατό!.. Κ' εξακολούθησα τό δρόμο μου άφηρημένος, αλλά και κάτι συλλογίζόμενος τώρα: Η Έλλάς θά ζήσῃ!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— "Οχ" αυτά είνε πολύ παράξενα! εἶπε ὁ Φραντζέσκος, μὲ γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἐκπληξή· μάτια. Δὲν μᾶς ἀπαντοῦν ἐπὶ τοὺς μιλοῦμε καὶ δὲν λένε λέξι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μὰ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ; γιατί κάνουν ἔτσι;..

Κυτταθόηκα πάλι οἱ δύο μας... Κάτι ἀπροσδιόριστο εἶχαμε φοβηθῇ. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι μπορεῖ νὰ ἐκινδύνει ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ μᾶς, δὲν μᾶς εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη.

— Θὰ εἶνε τίποτα παληανθρώποι, ποὺ ἦλθαν νὰ κλέψουν ξύλα, εἶπε σιγαὰ ὁ Φραντζέσκος. Θὰ ἔμαθαν, ὅτι ὁ σι-νιὸρ πᾶν τ' ἔρε σας (*) λείπει, καὶ σκεφθῆκαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπουσία του.

— "Α, ὅχι! ἀποκριθῆκα. "Ανθρώποι ποὺ σκοπεύουν νὰ κλέψουν ξύλα, δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἴσα-ἴσα κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Θὰ ἔκαναν τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ βγοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανένας.

Γιὰ νὰ ἔχω ἥσυχη τὴ συνείδησί μου, τοὺς ξαναφώνησα δυ-νατωτέρως:

— "Ε σεῖς, ἐκεῖ-κάτω!.. Ἀποκριθῆτέ μου, σᾶς παρακαλῶ. Ποιοὶ εἰσθε; τί θέ-λετ' ἐδῶ;

Τὰ πράγματα περι-πλέκονται.

Καὶ πάλι, οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις! Ἀλλὰ τὸ βαρὺ, τὸ βροντερὸ βῆμα δύο ἀνθρώπων, ποὺ ἄρχισαν νὰ ναιβαίνουν τὸ μονοπάτι, ἀν-τήχησε σὲ λίγο σὰν φοβέρα.

Τώρα πραγματικῶς ἐφοβήθηκα. Μπο-ρῶ νὰ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὸν φόβο μου εἶχα παραλύσῃ. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι συνέτεινε κ' ἡ πυκνὴ ἐκείνη ομίχλη ποὺ δὲν μᾶς ἄφινε νὰ διακρίνωμε τίποτε σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μόνο μέτρου. Νὰ μὴ βλέ-πῃς τὸν ἑγχθρό σου, νὰ μὴν ἔξερῃς μὲ ποῖον ἔχεις νὰ μετρηθῇς, εἶνε φοβερό, ὅχι μόνο γιὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ γιὰ με-γάλους. Τελοςπάντων, βασίλειο νὰ μοῦ χάριζαν ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν θάποφά-σιζα νὰ καταβῶ τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ προῦπαντήσω τοὺς σιωπηλοὺς ἐκείνους.

(*) Ἰταλ. ὁ κύριος πατέρας σας.

«Ο Φραντζέσκος ἄρπαξε τὸ χέρι μου...» (Σελ. 80, στ. β')

Εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεσί νὰ πάρω τὰ πόδια μου στοὺς ὤμους καὶ νὰ τρέξω ἴσια στὸ σπίτι καὶ τὸ ἐκφραστικὸ πρό-σωπο τοῦ Φραντζέσκου μοῦ εἰδείχνε κα-θαρά, ὅτι κ' αὐτὸς δὲν εἶχε πῶς τολμη-ρὲς διαθέσεις.

Τὸ εὐλόγιστο ὅμως, ἡ ντροπὴ, μᾶς κρατοῦσε στὴ θέσι μας καὶ στεκόμαστε ἐκεῖ καὶ οἱ δύο, ἀκούοντας τὰ βαρεῖα βήματα ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ναιβαί-νουν, ἐνῶ ἡ καρδιάς μας κτυποῦσαν δυνατὰ.

Ἐν τούτοις δὲν μπορούσαμε ἀκόμη νὰ ξέρωμε, ὅτι ἡ θέσις ἐκείνη ἦταν θά-νατος, γιὰ τὸν ἕνα τοῦλάχιστο ἀπὸ μᾶς. Κ' ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ἕνας τόσο μεγάλος κίνδυνος, θὰ ἔμειν' ἐκεῖ, ἀνύ-ποπτος ὡς τὸ τέλος, ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνέβαιναν, δὲν ἔσκόν-ταθε σὲ μιὰ πέτρα, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ κάτω. Καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἔπερτε, τὸν ἀκούσαμε νὰ προξέρῃ μιὰ βλαστημία, — μιὰ βλαστημία σικε-λική!

Ὁ Φραντζέσκος ἐ-κλονίσθηκε, ἄρπαξε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ τῶσε ἕνα σπατωμαδικά.

— Οἱ Μπαρμπού-τζηδες! ἐψιθύρισε μό-λις καὶ μετὰ βίας κινῶν τὰ ξέθωρα χεί-λη του. Εἶμαι χαμέ-νις ἀνθρώπος!.. Θὰ μὲ σκοτώσουν!

Ἦταν τόσο χλω-μός, ὥστε μοῦ ἐφάνη πῶς τὸν σκότωσαν κηλὰ. Ὁ καλὸς μου Φραντζέσκος εἶχε γί-νῃ πτώμα ἀπὸ τὴν τρομάρα. "Ε, δὲν εἶ-χε κ' ἄδικο! "Ὅσο κ' ἂν δὲν ἦταν δει-λός, ὁ νέος Σικελὸς

εἶχε συνειθίσῃ, ἀπὸ τὴν πῶς τρυφερό-την ἡλικία, νὰ τρέμῃ τοὺς Μπαρμπού-τζηδες. Μ' αὐτὸ τὸ φόβο ἐμεγάλωσε ὁ δυστυχισμένος. Καὶ τὰ τραγικὰ περι-στατικὰ ποὺ εἶχε ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του, δὲν ἦταν βέβαια τέτοια ποὺ νὰ τοῦ ἐξα-λείφουν ἢ νὰ τοῦ ἐλαττώσουν αὐτὸ τὸ φόβο.

Κ' ἐγώ, καθὼς εἶπα, ἤμουν πολὺ τρομαγμένος. Τώρα ὅμως ἤξερα τί εἶ-δους κίνδυνος μᾶς ἀπειλοῦσε. Κ' ἔξα-φνα, ὁ τρόμος τοῦ Φραντζέσκου ἐδιώξε τὸν δικό μου. Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἦ-ταν, δὲν ἦταν τίποτε φαντάσματα. Ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς ἰδῶ, νὰ τοὺς γνωρίσω, μοῦ παρουσιάζετο. Σὲ δύο λεπτὰ θὰ ἦ-ταν ἐκεῖ μπροστά μου!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ε'. — ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Ἀντ. Σ. Μάτσει]

Ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, ὁ κόμης Διονύσιος Σολωμός, ἐ-γεννήθη εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ 1798 καὶ ἀπέθ-ανεν εἰς τὴν Κέρκυραν τὸ 1856. Γόνος ἀριστο-κρατικῆς οἰκογενείας, πλούσιος, ἐσπούδασε μὲ-νον διὰ τὴν ἰδίαν του ψυχικὴν καλλιέργειαν καὶ διήλθε τὴν ζωὴν του μελετῶν καὶ γραφῶν, χω-ρίς ποτε νὰ ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα ἢ νὰ δεχθῇ ἀ-ξίωμα. Εἰκοσαετής, εἶχε τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του, νομικὰς καὶ φιλολογικὰς, εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅθεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειράν, φέρων καὶ τὰ πρῶτὰ του ποιήματα γραμμένα Ἰταλιστῇ. Ὁ φίλος του Σπυρίδων Τρικούπη, ὁ ἱστορικός, τὸν συνεδούλευσε τότε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν καὶ τὴν συμβούλῃ αὐτὴν ἀ-κολούθησας ὁ Σολωμός, ἀνεδείχθη ὁ μόνος ἑ-νας ἔφορος ποιητῆς, ἀλλὰ καθυστερὸς ὁ γενίχρης καὶ ὁ θεμελιωτῆς τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Διότι ὅπως ὁ Δάντης εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὁ Σολωμός ἐκαλλιέργησε τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἀ-νεδίδασκεν εἰς περιωπὴν γλώσσης φιλολογικῆς, οἱ δὲ δοκιμώτεροι τῶν κατόπιν Ἑλλήνων ποιη-τῶν καὶ πεζογράφων ἠκολούθησαν τὸν δρόμον, ποὺ τοὺς ἤνοιξεν ὁ ποιητὴς τοῦ «Υμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν». Ἐκτός τοῦ περιήρμου αὐτοῦ «Υμνου, τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Σολωμοῦ εἶνε ὁ «Λάμπρος», οἱ «Ἐλευθεροὶ Πολιορκημένοι» καὶ ὁ «Υμνος εἰς τὸν Μπαϊρῶν». Δυστυχῶς τὰ περισσότερα δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ταπεινωθῶσι, κ' ἔχουν εἶναι ὡς ἀποσπασματα. Ἀπὸ τὴν Κέρκυ-ραν τὰ ὅσα τοῦ Σολωμοῦ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον κ' ἐτάφησαν ἐξώθεν τῆς Ἀττιν-κῆς Μητροπόλεως, ἐπὶ τῆς κεντρικῆς Πλατείας, ἢ ὅπως ὀνομάζεται ἔκτοτε «Πλατεία τοῦ Ποιη-τοῦ». Ἐπὶ τοῦ τάφου εἶνε στημένη ἡ προτομὴ του, εἰς δὲ τὴν Πλατείαν Γεωργίου Α' ὁ ἀνδριὰς του, ἀποκαλυφθείς μετὰ πομπῆς τὸ 1902.

Εἰς Φραγκίσκαν Φραῖξερ

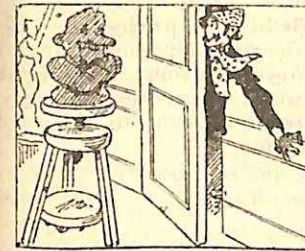
Μικρὸς προφήτης ἐρρίξε σὲ κορμακί τὰ μάτια, Καὶ στοὺς κρυφοὺς του λογιμοὺς, χαρὰ γεμάτος, εἶπε: "Ἄν γιὰ τὰ πόδια σου, Καλή, κ' ἂν γιὰ τὴν κεφαλὴν σου, Κρίνους ὁ λίθος ἐβγαίε, χρυσὸ στεφάνι ὁ ἥλιος, Δῶρο δὲν θάτανε γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὸ μέγα πλοῦτος; (*) "Ὁμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰς πλάσμενος!

Στὴν εἰκόνα τῆς μικρῆς ἀνεψιάς (**)

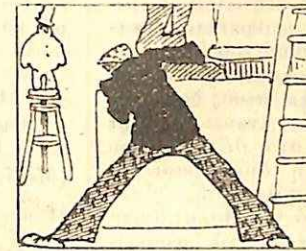
"Ὅπως μένεις μέσ' στὸ νοῦ μου Ὅσο ᾧ καὶ στὴν καρδιά. Μείνε, τέκνο τοῦ ἀδελφοῦ μου, Καὶ στὰ μάτια μου μπροστά. Μείνε... Ἐπάλαβε τὸ σῶμα Ἡ ψυχὴ σου ὡς ποὺ νὰ βγῇ Καὶ συγχάνοιγες τὸ στόμα. Καὶ δὲν ἤξερες γιατί. Λίγο ἐχώρηκες τὸ φῶς σου Ὡς ποὺ ἐπέρασες γλυκιά, Ἀπ' τὰ σπλάγχθ' τῆς μητρός σου, Στὸ πατρὸς τὴν ἀγκαλιά. Γλυκοὶ ἐστάθηκαν μὲ πλάνοι Τῶν γονιῶν σου οἱ στοχασμοί: Γάμου σου ἔβλεπαν στεφάνι, Κι' ἄλλο φόρεσες ἐσύ!

(*) Οὐδέτερον: τὸ πλοῦτος-τὰ πλοῦτη, ὅπως τὸ σῶμα-τὸ σῶμα, τὸ πλάτος-τὰ πλάτη. Ὁ Σολωμός ἐπῆρε τὸν τύπον ἀπὸ τὴν ζακυνθινὴν γλῶσσαν. (**) Τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ εὐρέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ, γραμμένον ὀπίσω ἀπὸ μίαν εἰκόνα τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ ἀ-πέθανε μικρά.

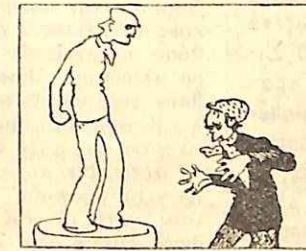
Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΕΙΝΕ ΑΓΓΑΛΜΑ

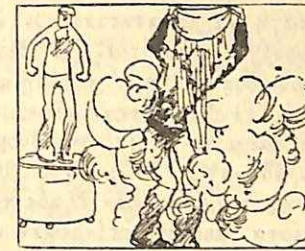
Ὁ Μιστόκλης, ὁ διαβόητος λωποδύτης, μπήκε στὸ ἐργα-στήρι τοῦ διασημοῦ γλύπτου κ. Μαριμαρά, εἰς ὅρα ποὺ ἔλειπε αὐτός, γιὰ νὰ κλέψῃ. — Ἐφαξε

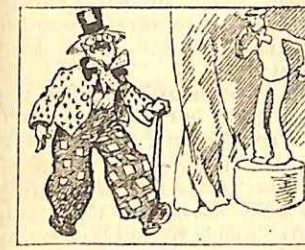
παγτοῦ, ἀλλὰ δὲν βόηκε τίποτε ἄξιον λόγου. Κ' ἐνῶ ἐτοιμά-ζετο νὰ φύγῃ ἄπρακτος, ἀκούσε βήματα στὴ σκάλα. Τί νὰ κάμῃ; ποὺ νὰ κρυφθῇ; — Τότε βλέπει

ἕνα ἀγάλμα ἀπάχη, ποὺ ὁ κ. Μαριμαράς τὸ εἶχε σχεδόν τε-λειωμένον, γιὰ νὰ τὸ στείλῃ στὴν Ἐκθεσί. — Μιὰ ἰδέα! λέγει με-σα του ὁ Μιστόκλης. Αὐτὸς ὁ

ἀπάχης μοῦ μοιάζει σά... νὰ ἦ μόνον ἐγώ. Ἀς τὸν ἀντικατα-στήσω! Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀλευρόνεται ὁδὸς μὲ γύφο, καταβάζει τὸ ἀγαλμα,

τὸ κρύβει πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέ-τασμα κ' ἀνεβαίνει στὸ βάθος του αὐτός. — Τὰ βήματα ἦσαν πραγματικῶς τοῦ κ. Μαριμαρά. Ὁ γλύπτης ἐπιστρέφει στὸ ἐρ-

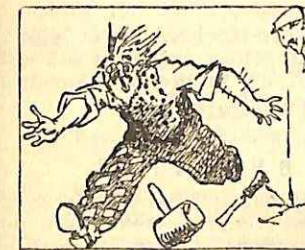
γαστήρι του καὶ κυττάζει τὸ ἀ-γαλμα του. «Μπα, λέγει, κατὶ τοῦ λείπει... Τὸ πρόσωπο ἔχει ἕνα λάθος. Ἀς τὸ διορθώσω.» — Κι' ἀμέσως ἐτοιμάζει τὰ ἐρ-

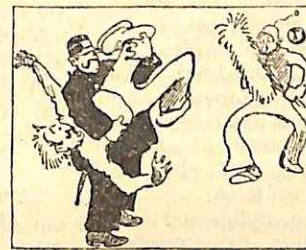
γαλεῖά του κ' ἀρχίζει τὴν ἐρ-γασία. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί του, τὸν τρόμο του, ὅταν ἄξαφνα, νέος Πυγμαλίων, εἶδε τὸν μαριμαρένιον ἀπάχη

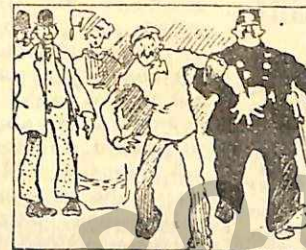
του νὰ ζωντανεύῃ καὶ τὸν ἄ-κούσε νὰ λέγῃ μὲ τὴν πρόστυχη λῶσσα του: «Πάρτε, ρε, νὰ μοῦ ξύνη; τὴ μύτη μ' αὐτὸ τὸ σίδε-ρο!» — Πετᾷ τὸ σμιλὰρι ὁ κ.

Μαριμαράς καὶ ὅπου φύγῃ-φύ-γη... Ἀλλὰ στὴς φωνές του, τρέχει ἡ ἀστυνομία, περικυ-κλῶναι τὸ σπίτι καὶ τσακώνει

τὸν καλὸ σου Μιστόκλη, ποὺ εἶχε μείνῃ κλεισμένος μέσα. — Τί γέλια ποὺ ἔκαναν οἱ ἀνθρώ-ποι στὸν δρόμο, ποὺ ἔβλεπαν

τὸν Μιστόκλη ἀλευρόνιστον σὰν Ἰβηρικὴν κ' ἐκεῖ ὁ φιλαράκος ἑ-παλαίτιστο, χωρὶς νὰ εἶνε ἀ-κόμη ἀποκομμένος!.. Οἱ χωροφύ-λακες τὸν ὠδήγησαν ἴσα στὴ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΟΛΟΓΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 73)

Ἄλλ' αὐτὸς θὰ τὸ κατάρθωνε! Θὰ ἔκαμε τὴν ἐφεύρεσι καὶ θάρινε νὰ πι-στευθῇ ὅτι ἦταν τοῦ κ. Λεπίν. Τί τὸν ἔμελε τὸν φτωχὸ γιὰ τὴ δόξα; τί ἀ-νάγκη ἦταν νὰ κούστῃ τὸν ὀνόμα του; καὶ ποτέ τὸν ἐλογόριζε, ποῖος τὸν ἤξερε ἀλλοιότιμα παρὰ ὡς Σιγαλὸ;... Τοῦ ἐξῆλθε μόνο, ὅτι θὰ ἐπλήρωνε ἔτσι τὸν πρῶτο καλὸ λόγο ποὺ ἤκουσε ποτέ, τὴν μόνη καλωσύνη ποὺ τοῦδεξε ἄνθρωπος στὸν κόσμον. Κι' αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε εὐτυ-χισμένον, θὰ ἔχυνε λίγον βόλτα στὴν πονεμένη κ' ἀποθαρρυσμένη ψυχὴ του.

Ἐρρεπε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο, νὰ ναικα-λύψῃ τὴν τελειοποίησι τοῦ ρολοιοῦ τῆς τσέπης. Δὲν θὰ ἠσύχαζε στιγμή, ἂν δὲν εὕρισκε τὸν τρόπο. Ὁ Λεπίν εἶχε ἀπελ-πιθῇ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θάπελπιζετο. Τὸ ἦθελε τόσο πολὺ!..

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἐτυλογι-ζέτο. Τὸ μέτωπό του, ζωώμενον στὴ μέση, μαρτυροῦσε τὴν προσπάθειά ποὺ ἔκανε, γιὰ νὰ συγκεντρώνῃ τὸ νοῦ του 'ς αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύρισε στὴν καμαρού-λα ποὺ κατοικοῦσε ὀλομένναχος, γιατί δὲν εἶχε γονεῖς κ' οὔτε τοὺς γινώρισε ποτέ, — πήρε χαρτί καὶ μολύβι καὶ ἀρχί-ισε νὰ σχεδιάζῃ, νὰ σβῶνῃ, νὰ λογαριάζῃ, ἀτέλειωτα...

Ἀπὸ ἐκείνη ἀκόμη τὴν ἐποχὴ, ὀμη-χανισμός τοῦ ρολοιοῦ τῆς τσέπης ἀπε-τελεῖτο ἀπὸ τὸν καναλωτὸ κῶνον, ὅπου τυλίγεται ἡ χαλκοῦδινη ἀλυσίδιτσα, ὅ-ταν κουρδίζεται τὸ ρολογι, καὶ ἀπὸ τὸν ἔλικτα, τὸ κοινὸς λεγόμενον ἐλατήριο. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ κομμάτια ἦσαν κλει-σμένα ἀνάμεσα σὲ δύο δίσκους στρογγυ-λοὺς καὶ κυρτοὺς, κ' αὐτοὶ οἱ δίσκοι ἐδίδαν τὸν ὑπέρμετρο ἐκείνιν ὄγκον στὸ ρολογι. Ἀν' αὐτὸν τρόπον νὰ λείψῃ ὁ ἕνας

ἀπὸ τοὺς δύο, τὸ ρολογι θὰ ἐγίνετο λε-πτέτερον. Ἀλλὰ μὲ τί νὰντικατασταθῇ ὁ δίσκος;

Ἡ αὐγὴ βόηκε τὸν τεχνίτη νὰ ζητῇ ἀκόμη τὴ λύσι τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προ-βλήματος. Ἀλλὰ κ' ὅλη τὴν ἄλλη μέ-ρα, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα, αὐτὸ ἐτυλογιζέτο μονάχος του... Ἐπιτέ-λους, τὴν δεύτερη νύκτα, μιὰ ἰδέα, μιὰ ἐμπνευσίς ἐξώστις ἔαφινε τὸ μυαλό του: Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο δίσκους μπορούσε νὰντικατασταθῇ μὲ χωριστὰ, ἐπίπεδα κομμάτια, «γεφύρια» ὅπως τὰ λέγουν στὴν τέχνη, κ' ἐπάνω 'ς αὐτὰ νὰ καρ-φωθοῦν στερεὰ σὲ ἄξονες ποὺ ἐκρεῖα-ζοντο γιὰ τὴν κίνησι τοῦ ἐλατηρίου. Ὁ Σιγαλὸς ἄρτεσε κραυγὴν χαρᾶς, τὴν μὴν-ῆσας ποὺ βγῆκε ποτὲ ἀπὸ τὰ μαρμαρένα του χεῖλη. Εἶχε βρῇ τὸ μυστικόν, ποὺ θὰ ἐπέτρεπε τοῦς ὠρολογιοποιούς νὰ κατα-σκευάζουν στὰ ἐξῆς λεπτότερα ρολόγια!

Τὴν ἄλλη μέρα, παρουσιάσε στὸν κ.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν:—ο "Πώς της Γραβιάς (0) με Τρα-
γουδι της Αεντιετης, η "Ελλάς θα δ'έξοι,
Σταγυλιάντων τῶν Ἑλλήνων, Ἑλλήνων ἱ-
δεώδες, Λαογενή Πατρίδα—ο Κυματο-
δραστής (0) με Ἰουδα, Μαχμονουλό, Βασί-
λειον Βουλγαροκότον, Σπαχί τοῦ Κονσταν-

πίνον, Ρεζεντὰ.—τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς
(0) μεῖ ὅλα τὰ λουλούδια καὶ φυτά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δι. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἢ ἡχόντων εἰς Ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίνθια.

Νέα ψευδώνυμα : Λευκός Ἀετός, ἄ. (ΑΔ). Πατρινοπούλα κ. (ΚΑ). Ἰούλιος Καίσαρ, ἄ. (ΝΠ). Κουκίλια, κ. (ΕΚ). Ὑάνιθος, ἄ. (ΓΚ). Μέλων Δόκιμος ἄ. (ΑΠ).

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς :
"Ελλῆνα Νικήτην" (ἔσπευξε ὁ ἀριθμὸς σου εἰνε 275.) Δοξαμένης Ἀθήνας (διὰ τὸ ἰδικόν σου πρόκειται.) Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν (ὄχι, τὸ δ' τοῦ Ξεσπῆ. δὲν ἐξουδετερώνει τὸ Ἀθρόον.) Σόλων Γ. Β. (ποῦ νὰ θυμοῦμαι μετὰ τὸς πού λαμβάνω ; ἴσως ἐνεκρίθη, ἀλλὰ δὲν ἐκλήρωθη.) Β. Βορ. (καλὸν εἶνε ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἀκατάλληλος διὰ διήγησιν.) Ἀσπὴν (τὰ ἔλαβας.) Κόρη τῶν Κυμάτων (ἔσπευξε! χάρις πολλὴ δι' αὐτὸ πού μοῦ γράφεις.) Παγκόσμιον Ὀνειρο (εὐγε γι' αὐτὲς τῆς ὥραις ἐνδουμέναι γὰρ τὸ ἄλλο, δὲν ἔχεις δίκην ἄμα ἀρῆς ὁ ἀποκλεισμός, νὰ ἰδῇς τί κίνησιν θὰ ἔχωμεν.) Αποκρισέφῃ Βασιλεῖα εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) Πατρινοπούλαν (χάρις πολλὴ ἔσπευξε!) Λευκὸν Ἀετὸν (ἐννοεῖται εἰς τὴν ἀπάντησιν ἐμπροσθὶ νὰ σημειώ- νης ὅλας τὰς λέξεις πού νομίζεις ὅτι ταυρίζου.) Ξεπεσμένον Λόρδον, Κυματοθραύστην Βρά- χον. Ἀλκην, κτλ. κτλ.

"Ἡρώα Βελισσαρίου, Χρυσόφωτον Ἑλπίδα, Ἡρώα τῆς Γραβιάς (ἐκλήρωσαν καὶ τῶν τριῶν μαζί.)

Μικρὸν Ἀχαιοῦ, Ἡρώα τῆς Γραβιάς, Γαυδέναν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Φιλόπατρον Ἑλληνοπούλαν (ἔσπευξε, εὐχαριστῶ.)

Ἐωσφόρον, Θοάμβρον τοῦ Δικαίου, Βαρ- βαρὸμαχον Ἑλλάδα (ἔλαβας, εὐχαριστῶ, ἔσπευξε.)

Ἀντοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Τιάρχον, Ψαριανόπουλο, Ἀθάνατο Ναυτίκι, Αἰάτιοντα Ἀστέρη (ἔλαβας, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβας μετὰ τὴν 30ῃν Ἰανουαρίου, ἡἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ

Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου.

116. Λεξιγύριφος

Μὴ πρόδοις; δισύλλαβος

Με σχῆμα συνηνώδη

Καὶ κληρικὸς κατωτέρως

Εὐθὺς ἐφανερώθη.

*Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Σ. Κουβαρά

117. Μεταγραμματισμός

Σχῆμα γεωμετρικόν

"Ἐνα γράμμα τὸν ἀλλάζει

Καὶ τοῦ πλοῦ τοῦ λεπτὸν

Μέρος; σοῦ παρυσίζει.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενούς Ἰκτότου

118. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι ὄνομα Ἀποστόλου.

"Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς

Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,

Εἰς τὰς χεῖρας τῶν ποιμένων

Πήγαιναι νὰ με ζήτησῃς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

119. Πυράς

+ =Οἱ σταυροὶ ἀρχία Θεά.

* + * =Ἐπίρρημα τόπου.

** + * =Μέγα πτηνόν.

* + * + * =Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

* + * + * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

121. Ἐπιγραφή

Δ Δ Ε Α

Η Α Β Τ

Α Α Δ Σ

Τ Τ Τ Ι

Η Σ Α Τ

Μ Ι Α Α

*Ἡ ἀνάγνωσις ζητεῖται

Τῆς Ἐπιγραφῆς αὐτῆς.

Μ' ἂν προσέξετε, θὰ ἰδῇτε

Πῶς διαβάζεται εὐθὺς.

*Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγ. Ι. Μακρυμυχάλου

122-126. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο κατὰ σειρὰν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀνα- γραμματισμοῦ, ἄλλαι τὸσαι λέξεις :

Βόλος, διαπόρευσις, αἰλός, βοῦς, ροῦς.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτικὸν τῶν Σπετσῶν

127. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσχημον μυθικόν ἥρωα.

1, Ἀργεῖα ποιήτρια 2, Επίσημος; Τρώς; 3,

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 4, Υἱός τοῦ Δρυῖδ' 5,

Μία τῶν Γοργόνων 6, Βασιλεὺς τῆς Κορίν- θου 7, Ἡρώα Ἀργοναυτῆς.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτευμένο Συριανὰ

128. Φωνηεντόλιπον

πλλ - λγ - πλλ - ψμμτ

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως

129. Γρίφος

τ' π

τ' οὐδ' τ' π

τ' π

*Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμυχάλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 46 φύλλον.

590. Περικλής (περί, κλείς.)—591. Σόμν

σύ, μή.)—592. Πνὺς - νύξ.

593. Ε Ι Φ Ο Σ 594. Ν Ε Σ

Ι Σ Ω Σ Ε Σ Υ

Φ Ω Σ Μ Π Κ

Ο Σ Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ

Σ Α Ρ Σ

Ε Ο Ι

Π Σ Σ

595. Ὁ χαλκός, ἡ Χαλκίς.—596-600.

Διὰ τοῦ Α: Ἄλγος, Μῆλος, παλμός, πῖλος,

ἄλμη.—601. ΝΕΣΣΟΣ (Νεῖλος, κΕράσιον,

Νέστωρ, Μεσσηνία, Σέφνος, κάπρος.)—602.

Βία μὴ δὲν πρότερον.—603. Νενίκηκάς με, Γα- λιλαιέ! (ν' ἐν ὄκτοι - κ' - ας με γα - λιλαιέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ τὰ 8 στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ τὰ 8 στοιχεῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸν ὅσον τὸν 15 πλη- ρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ γὰρ αὐτὸς στί- χος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαιῶδη ἢ παρὰ τὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί- ζεται ὡς 8 λέξεις ἀπλῆς. Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

127-52

Μία Τρολλοῦλα, τὸ γράμμα σὲς παρέπεσε καὶ τὸ ἔλαβας μολὶς προχθές. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναγράψετε. Ἐθνικὸν Ὀνειρο.

127-53

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

"Ἀσπρο! Νίκη! Θοάμβος!

127-54

Ψηφίσατε πάντες τὸ ὄντως

ὑπέρροχον ψευδώνυμον

ΠΑΤΡΙΣ

ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ συλλόγου

"ΑΡΗΣ"

[127-55]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ"

[δρῶν] ἐν Ἀθήναις κραταιότατος σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ "ΑΡΗΣ", οὐκ ὀνὺς εὐρυτέ- ραν διὰδόνει τῆς Διαπλάσεως διὰ τοῦ ξεσπῆ- ματος καὶ τῆς ἐγγραφῆς ἀπόρων, τὴν συνένωσιν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς καὶ τὴν κατὰ τὰ δημο- φήσιμα ψήφισιν τῶν ὠραιότερων ψευδώνυμων.

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν

Γενικὸς Ἀρχηγός: ΠΑΤΡΙΣ

Πρόεδρος: ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Μηνιαία λ. 20. Τρίμ. λ. 50.

Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστήριοι ἀν- τιπροσώποι ψευδωνυμοῦ καὶ μὴ.

Διευθύνσις: Πάνος Θ. Λογοθέτην, ὁδὸς Κου- μονοῦρου 27, Ἀθήναις.

Ὁ σύλλογος "ΑΡΗΣ" κατέρχεται εἰς τὸ

δημοφῆσιμα τοῦ 1916 δι' ὑπερόχον ψευδώνυ- μων, ὧν ἡ καλαισθησία καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν

φίλων ἐξησφάλισαν ἤδη τὴν νίκην.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ "ΑΡΕΩΣ",

ΠΑΤΡΙΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Καὶ τώρα τίνος χεῖρ δὲν θὰ ψηφίσῃ τιαυτὰ

ψευδώνυμα γεμῆτα ἀπὸ πατριωτισμόν, ποιήσιν,

καὶ καλαισθησίαν; Εὐθετίαν; ὅτι πάντες θε- λετε ἐκθύμως μᾶς; ὑποστηρίξει, εὐχαριστοῦμεν

μᾶς ἐκ τῶν προτέρων.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου

ἐλήφθησαν ἀπὸ 25-31 Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Μαχαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Σ. Β. Ζή- σης, Γ. Ν. Μητσόπουλος (δὲς), Τρίαινα τοῦ Πο- σειδῶνος, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Ἐνας Χω- ρὸς Ἰσογομήν, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Διαμάν- τω Τραγοπούλου, Δ. Π. Μακρόπουλος, Σταυροῦλα

Κατσούλη, Ι. Πελεκάνος, Κ. Σ. Σαοῦκος, Ἐλε- νίτσα Καζομήν, Γ. Ε. Σιμάτος, Σπ. Π. Νικο- λαΐδης, Ἀναστασία Π. Νικολαΐδου, Ἀλκίς, Νί- τσα Χ. Βατοπούλου, Π. Θαλασσινός, Μ. Πλέ- σσας, Καλλιαντζίτσος, Ι. Ἀνδρέαπουλος, Ἐμ- μάουμαν, Ἐρριέτα Μάουμαν, Κλάρα Μά- ουμαν, Ἐρν. Χάρμαν, Γερμανόταϊς, Γ. Ε. Ὀλο- σεν, Σπ. Βλαστός, Ἐλένη Ἡπίτη, Ζωή Ἡπίτη,

Ἰω. Α. Καποδίστριας, Ἀργυροπούλα, Ν. Γ. Κουν- τούρης, Βασ. Ι. Κόλιας, Α. Αἰάτιος, Κ. Μ. Εὐαγγελίδης, Βλ. Γ. Βαλασόπουλος, Ἰωάννα

Θ. Μαρία, Ο. Η. Ἀντωνάτος, Θ. Γιαννουλό- πουλος, Ἑλληνόπουλο, Κ. Ἀργαφάκης, Ἰδεώ- δης Ἑλλάς, Ν. Μ. Βαλέρης, Μ. Ι. Βλακίτης.

ΒΟΛΟΥ: Ζαχ. Λεβής.

ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Μ. Μ. Κουτσόπουλος.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΗΣ: Α. Ι. Βερροῦλοπούλου, Ν. Σω- τηρόπουλος.

ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ν. Γ. Τσιρκίτης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θ. Πολυωσόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Λαοστέφης Βασιλεὺς.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Β. Α. Βασιλινῆς.

Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ: Α. Σακουνάκης, Ι. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Κατὶνα Ἀγγελόπουλου, Σοφία Ἀγ- γελοπούλου, Χαρίτις Ἀγγελόπουλου, Α. Π.

Νικολόπουλος, Χαρίτις Α. Γιοργακίη, Ἐλένη

Γιαννακοπούλου, Ἀναστασία Γιαννακοπούλου,

Μαρίτση Γ. Καλλιμανοπούλου, Μαριάνθη Γ.

Λαοίτη, Τίτλια Δ. Κοντινῶν, Ἀφροδίτη Χ.

Σοφί, Ἐλένη Γ. Λαοίτη, Μαρία Παπαγιαννο-

πούλου, Μαρίνα Χ. Τσιάντη, Ἐλένη Χ. Τσιάντη,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Κ. Κορναῖος, Ἀμ. Α. Πα-

τσουλῆς, Σπ. Β. Βαλασσινῆς, Εὐστ. Νεστορί-

δης, Μ. Φωκῆς, Ἰω. Γ. Σαηλοπούλου, Κ. Ε.

Σταμάτας, Σπ. Ι. Δούκας, Στ. Α. Κατοῦνης, Ἰω.

Χ. Σταυροπούλου, Μαριάνθη Ἀντωνάκη, Α. Μ.

Ἀλεξίου, Ἀντωνία Χ. Κορναῖου, Ι. Μ. Βαλμάς,

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Πιπινῆς, Ἰω. Μ. Τερόπουλος.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Γαυδένια, Ρευβώδης Κόρη,

Γαζία, Μιούττα, Μυροῦνη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀναστ. Ν. Βλάχος, Ἀλεξ. Ν.

Βλάχος, Ἰω. Σ. Τσιάνης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Π. Γ. Μπερῆς, Α. Χ. Αεμπίσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς

τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωσαν γοὶ ἔξῃς τέσ-

σσεως Γ. Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΛΕΩΝΙ-

ΔΑΣ ΔΙΑΜΠΕΝΣ ἐν Ἀθήναις, ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Δημητσάνῃ καὶ ΣΠΥΡ.

Β. ΒΑΣΣΑΜΙΔΗΣ ἐν Πειραιῇ οἱ ὅποιοι ἐνα-

γαφρῶσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.